

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šalomounové a soudkyň Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci

oprávněné: **TELFIN, a.s.**, IČO 25793781
sídlem Havlíčkovo nám. 2, 130 00 Praha 3

proti
povinné: **Anna Adamcová**, narozená dne 1. 5. 1954
bytem Slovanská 249, 345 22 Poběžovice
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Kelymanem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

o návrhu povinné na zastavení exekuce

o odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu v Domažlicích, ze dne 25. 11. 2025, č. j. 11 EXE 1810/2015-111

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se v části odvoláním napadené, tj. ve výroku II., mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zastavil exekuci, jejímž provedením byl na základě pověření Okresního soudu v Domažlicích ze dne 26. 6. 2015, č. j. 11 EXE 1810/2015-15, pověřen soudní exekutor JUDr. Josef Lavička, Exekutorský úřad Cheb (výrok I), oprávněné uložil povinnost nahradit povinné náklady exekučního řízení ve výši 26 512,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce povinné (výrok II.) a povinnost zaplatit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 7 865 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok III.).
2. Proti výroku II. tohoto usnesení se včas odvolala oprávněná, a to pro jeho nesprávnost spočívající v tom, že soud měl posoudit účelnost vynaložených nákladů na jednotlivé úkony právního zastoupení povinné ve smyslu ust. § 142 odst. 1 a § 151 o. s. ř. a přiznat za ně nižší náhradu nebo spíše při rozhodování o nákladech řízení vzhledem ke všem okolnostem případu a jeho spornosti, atypičnosti a výjimečnosti měl aplikovat ust. § 150 o. s. ř.
3. Pod bodem III. písemného vyhotovení odvolání oprávněná zdůvodnila neúčelnost nákladů na úkony právního zastoupení povinné a pod bodem IV. pak důvodnost aplikace ust. § 150 o. s. ř., a sice, že oprávněná není původní věřitel pohledávky, nabyla ji od insolvenční správkyne dlužníka PILA AB s.r.o., IČ 26408490, sídlem Poběžovice, Masarykova 118. Povinná byla jedinou jednatelkou této společnosti a insolvenční řízení probíhalo pod sp. zn. KSPL 20 INS 6349/2009. Povinná jednak nedoplatila svůj vklad spolčníka, kdy na něj dlužila částku 100 000 Kč, tato pohledávka ale po oddlužení povinné již nebyla předmětem vymáhání v exekuci. Povinná si jako jednatelka společnosti dále přisvojila finanční prostředky společnosti v celkové výši 138 577 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

jednak z titulu zůstatku pokladny společnosti, který povinná nepředala insolvenční správce, jednak rovnající se částce, kterou si povinná vybrala z pokladny společnosti, aniž to bylo podloženo příslušnými podklady a co do výše účetní hodnoty skladu - kulatiny, která byla zaučtována do nákladů - spotřeby společnosti, aniž by se v účetnictví projevil výnos související s touto spotřebou. Těmito jednáními povinná přispěla k úpadku jí spravované společnosti a vzhledem k tomu, že dlužné částky neuhradila ani na výzvu insolvenční správce a ani následně po rozhodnutí soudu, bylo uspokojení věřitelů v konkursu nižší, než být mohlo. Právní poměry mezi obchodní společností a jejím statutárním orgánem se řídí obchodním zákoníkem, a to včetně odpovědnosti za škodu způsobenou porušením právní povinnosti vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře a byla vystavěna na tzv. objektivním principu. Insolvenční správce podal žalobu ke krajskému soudu a vzhledem k úplné pasivitě povinné byl vydán rozsudek pro zmeškání se stručným odůvodněním. Povinná nic na pravomocně přiznanou pohledávku neuhradila, a proto insolvenční správce zahájila předmětné exekuční řízení a následně postoupila pohledávku oprávněné. Oprávněná podrobně popsala předpoklady vzniku tzv. objektivní odpovědnosti, mezi které nepatří zavinění s tím, že přesto z povahy nároku přiznaných exekučním titulem a s ohledem na skutkové okolnosti jejich vzniku dle přesvědčení oprávněné vyplývá, že škoda byla způsobena vědomým a volným přisvojením si finančních prostředků společnosti její jedinou jednatelkou, tedy úmyslným porušením její právní povinnosti, minimálně ve formě úmyslu nepřímého.

4. Z uvedených důvodů oprávněná trvala na pokračování předmětné exekuce pohledávek a vycházela ze závěru, že exekuce k jejich vymození je i nadále oprávněná a má pro ni platný exekuční titul. Až na základě usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. 64 Co 527/2024–64, ze dne 27. 6. 2025, seznala, že by ji mělo tížit důkazní břemeno ve věci prokazování úmyslného porušení právní povinnosti, a proto kontaktovala insolvenční správce a pokusila se zajistit kopie protokolu z policejního šetření, nejdříve prostřednictvím insolvenční správce, poté soudu. Policie odmítla protokoly bývalé insolvenční správce vydat a až soudu sdělila, že byly skartovány. Tuto informaci se oprávněná dozvěděla až na jednání soudu dne 30. 9. 2025. Oprávněná neznala obsah soudního spisu v řízení, které vedlo k vydání exekučního titulu, neměla povědomí o obsahu a výsledku trestního řízení a vzhledem k existenci exekučního titulu ani nebyl pro to důvod, neboť v trestním řízení nebyl uplatněn a ani nebylo třeba uplatňovat nárok na náhradu škody. Oprávněná se důrazně vymezila proti tvrzení povinné, že trvala na vedení exekuce s vědomím toho, že pro ni již není podklad.
5. Oprávněná navrhla exekučnímu soudu, aby vzhledem k okolnostem výjimečnosti případu rozhodl o nákladech řízení tak, že si každá strana ponese své náklady, nebylo jí však vyhověno, což vzhledem ke konkrétním okolnostem případu vnímá jako nespravedlivé a jako nepřiměřenou tvrdost. Povinná zastavením exekuce uniká ze závazku na náhradu škody, kterou způsobila jako jediná jednatelka obchodní společnosti přisvojením si jejích finančních prostředků, těží ze své pasivity v nalézacím řízení, a ještě má získat plnou náhradu nákladů exekučního řízení. Oprávněná poukázala zejména na princip poctivosti jako na jednu ze základních zásad soukromého práva a je přesvědčena, že důvody hodné zvláštního zřetele umožňující aplikaci ust. § 150 o. s. ř. jsou v dané věci dány.
6. Oprávněná navrhla, aby odvolací soud vzhledem ke všem okolnostem případu, jeho hraniční povaze, spornosti a výjimečnosti rozhodl tak, že každá ze stran sporu si ponese své náklady řízení, nebo bude oprávněné uložena povinnost nahradit povinné náklady jen za úkon učiněný po doručení usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. 64 Co 527/2024–64, ze dne 27. 6. 2025, nebo náhrada nákladů řízení bude přiznána povinné pouze zčásti ve výši jedné poloviny.
7. Následně oprávněná doplnila odvolání o rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu (II. ÚS 1710/21, ze dne 8. 7. 2021, 25 Cdo 3009/2017, dne 13. 12. 2018 a 25 Cdo 1159/2005, ze dne 25. 7. 2006), a to na podporu argumentace, že tvrzení ohledně způsobení škody povinnou

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

úmyslným porušením povinnosti je minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Povinná musela být přinejmenším srozuměna s neoprávněností svého počínání i se způsobením škody obchodní společnosti, jejíž jedinou jednatelkou byla. Každý rozumný dospělý člověk musí mít povědomí, že finanční prostředky, kterému nepatří, si nemůže neoprávněně присвоjit.

8. Povinná se v rámci vyjádření k odvolání oprávněné, včetně jeho doplnění, ztotožnila se závěry napadeného rozhodnutí, které považuje za věcně správné, zákonné, ústavně konformní a odpovídající ustálené judikatuře. Argumentace oprávněné spočívá v tvrzení, že se na exekučně vymáhanou pohledávku nemělo vztahovat osvobození od placení pohledávek přiznané povinné po úspěšném skončení oddlužení dle usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. KSPL 58 INS 17332/2019-B-15. Dle názoru povinné je však toto tvrzení nedoložené, právně nesprávné a v rozporu s procesními pravidly důkazního břemene s odkazem na ust. § 416 odst. 1 insolvenčního zákona. Oprávněná v řízení nepředložila jediný relevantní důkaz, který by existenci úmyslu na straně povinné prokazoval, takové tvrzení nevyplývá z exekučního titulu, z žádného rozhodnutí soudu, z žádného trestního rozsudku, ani z žádného procesního dokumentu. Exekuční titul je založen na rozsudku pro zmeškání, který neobsahuje žádná skutková zjištění o zavinění, natož o úmyslu. Tvrzení oprávněné o trestním řízení je pouze spekulativního rázu. Oprávněná zaměňuje objektivní odpovědnost statutárního orgánu podle tehdejší právní úpravy za zavinění ve formě úmyslu ve smyslu ust. § 416 odst. 1 I. Z. Byť povinná uznává, že exekuce byla zahájena na základě platného exekučního titulu, náklady vzniklé v této fázi byly řešeny v rámci insolvenčního řízení a dopadá na ně účinek osvobození od placení pohledávek. Rozhodnutí soudu prvního stupně v nákladovém výroku je správné, neboť oprávněná musela být od počátku srozuměna s absencí důkazů o úmyslu, disponovala pouze exekučním titulem bez skutkových závěrů o zavinění, neměla k dispozici žádný trestní rozsudek a neměla žádný přímý důkazní prostředek, přesto trvala na pokračování exekuce, čímž vynutila obranu povinné, způsobila jí vznik nákladů právního zastoupení a zatížila ji dalším procesním břemenem. Zastavení exekuce nebylo důsledkem výjimečnosti případu, ale důsledkem neunesení důkazního břemene oprávněnou a za procesní neúspěch tak nese odpovědnost výlučně oprávněná. Aplikace ust. § 150 o. s. ř. není v dané věci namístě, neboť nejde o mimořádnou nespravedlnost, nejde o nepředvídatelnou právní situaci, nejde o excesivní tvrdost zákona, ale o standardní procesní důsledek neunesení důkazního břemene. Povinná navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí jako věcně i právně správné potvrdil a uložil oprávněné nahradit náklady odvolacího řízení za jeden úkon právní služby po 6 660 Kč a jeden režijní paušál po 450 Kč.
9. Oprávněná reagovala replikou k vyjádření povinné o odvolání oprávněné, a sice že s argumentací povinné nesouhlasí a zdůraznila jednoznačné zavinění povinné, absence trestního rozsudku neznámá, že by jednání povinné nebylo úmyslné, když ust. § 416 I. Z. nevyžaduje odsouzení za trestný čin. Ohradila se proti údajnému právnímu omylu v argumentaci a namítla, že náklady předmětného odvolacího řízení by se měly vztahovat k tarifní hodnotě, což je částka 26 512,40 Kč, pak náklady za jeden úkon právní služby činí částku 2 180 Kč, a nikoliv povinnou účtovaných 6 660 Kč. Své stanovisko uzavřela tím, že argumentace povinné je místy až přepjatě formalistická, striktně pozitivistická. Předmětná exekuce měla dále minimálně z podstatné části pokračovat, pokud se soud prvního stupně přiklonil nikoliv k materiálnímu, ale formalistickému výkladu zákona, exekuci zastavil, je dle názoru oprávněné namístě přistoupit k moderaci náhrady nákladů řízení.
10. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v intencích ust. § 212 a následujících o. s. ř., ve spojení s ust. § 52 odst. 1 e. ř., zohlednil odvolací námítky a stanovisko povinné k nim, a aniž musel ve věci nařídít odvolací jednání v souladu s ust. § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř., dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
11. Soud prvního stupně rozhodnutí o zastavení exekuce pro vymožení částky 238 577 Kč s příslušenstvím odůvodnil tím, že dne 30. 4. 2024 mu byl prostřednictvím soudního exekutora

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

předložen návrh povinné na zastavení a odklad exekuce (návrh na odklad exekuce byl soudu předložen dne 24. 4. 2024), přičemž ani jednomu z návrhů soudní exekutor nevyhověl. Povinná se domáhala zastavení exekuce z důvodu, že byla usnesením Krajskou soudu v Plzni osvobozena od placení závazků zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak učinit měli. Shodné důvody uvedla i v návrhu na odklad exekuce. Krajský soud v Plzni jako odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že exekuce se odkládá do pravomocného rozhodnutí o návrhu povinné na zastavení exekuce, mimo jiné s odůvodněním, že nelze z exekučního titulu uzavřít, že vymáhaná pohledávka představuje nárok na náhradu škody způsobené úmyslným porušením právní povinnosti povinnou. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že je v dané věci nutno prolomit zásadu, že exekučnímu soudu nepřisluší přezkoumávat, zpochybňovat či rozšiřovat závěry vyplývající z nalézacího řízení. Bude v řízení o návrhu povinné zastavení na oprávněně, aby prokázala, že vymáhaná pohledávka má skutečně charakter škody způsobené povinnou úmyslným porušením právní povinnosti a že představuje výjimku ze zásady uvedené v ust. § 414 insolvenčního zákona, na kterou se osvobození povinné dle § 416 insolvenčního zákona nevztahuje.

12. Pod body 4.–8. soud prvního stupně promítl skutková zjištění z provedeného dokazování a zhodnotil důkazní břemeno nesené oprávněnou po jejím poučení podle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. Zohlednil i stanovisko povinné (bod 9.) a dospěl k závěru, že je namístě exekuci dle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit z důvodu účinku rozhodnutí insolvenčního soudu o osvobození dlužníka od placení zbytku dluhů, neboť by další vedení exekuce bylo nepřípustné. Konstatoval, že výjimka stanovené v ust. § 416 insolvenčního zákona na tento předmětný případ nedopadá, když oprávněná v řízení neprokázala opak (bod 12. odůvodnění). Nákladový výrok II. odůvodnil ust. § 271 o. s. ř. a přiznal náklady řízení povinné, neboť se ztotožnil s její argumentací ohledně důvodnosti vynaložení prostředků na její procesní obranu v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.
13. V dané věci exekuční soud zastavil nařízenou exekuci dle ust. § 268 odst. písm. h) o. s. ř. z důvodu účinků rozhodnutí insolvenčního soudu o osvobození dlužníka – povinné od placení zbyvajících dluhů, neboť by další vedení exekuce bylo nepřípustné s tím, že výjimka stanovená v ust. § 416 insolvenčního zákona na danou situaci nedopadá, přičemž oprávněná v řízení neprokázala opak. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Plzni, oddíl C, vložka 18339, odvolací soud zjistil, že společnost PILA AB s.r.o. (dále již jen „dlužník“) byla vymazána po zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení (výmaz zapsán dne 15. 8. 2017), přičemž ode dne 22. 8. 2008 do 15. 8. 2017 byla jediným společníkem a ode dne 10. 4. 2006 do 15. 8. 2017 jediným jednatelem povinná. Insolvenční řízení vůči této společnosti bylo zahájeno na základě vyhlášky Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, následně vymazáno dne 18. 5. 2010 a opětovně insolvenční řízení zahájeno na základě vyhlášky Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 9. 2009 a vymazáno dne 15. 8. 2017. Na základě usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. KSPL 20 INS 6349/2009-A-13, ze dne 20. 1. 2010 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka, přičemž účinky rozhodnutí nastaly dne 1. 2. 2010. Na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 3. 2010, které nabylo právní moci dne 27. 4. 2010, bylo rozhodnuto o prohlášení konkursu na majetek dlužníka a usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2016 byl zrušen konkurs na majetek dlužníka po splnění rozvrhové usnesení a usnesení nabylo právní moci dne 16. 1. 2017. Insolvenčním správcem společnosti PILA AB s.r.o. byla ustanovena Mgr. Ing. Jarmila Sedláčková (zapsáno dne 5. 3. 2010 a vymazáno dne 15. 8. 2017).
14. Ohledně povinné bylo zahájeno insolvenční řízení dne 21. 8. 2019 a usnesením ze dne 2. 9. 2019 bylo rozhodnuto o úpadku spojeným s povolením oddlužení (řízení vedeno pod sp. zn. KSPL 58 INS 17332/2019 u Krajského soudu v Plzni). Z insolvenčního rejstříku dále vyplývá,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023 bylo vzato na vědomí splnění oddlužení a povinná byla osvobozena od placení dosud neuspokojených pohledávek, přičemž usnesení nabylo právní moci dne 7. 6. 2023. Oprávněná pohledávku vůči povinné nabyla od původní oprávněné (insolvenční správkyne společnosti PILA AB s.r.o.) smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 18. 1. 2016 a o změně oprávněné dle ust. § 36 odst. 5 e. ř. a § 107a o. s. ř. soudní exekutor rozhodl usnesením č. j. 176 EX 01714/15-028 ze dne (?) na základě smlouvy o postoupení pohledávky doručené mu dne 20. 1. 2016. Usnesení bylo doručeno všem účastníkům řízení, nejpozději dne 9. 2. 2016. Exekučním titulem je v předmětné exekuci rozsudek pro zmeškání Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2011, č. j. 47 Cm 59/2010-18, jímž byla povinné uložena povinnost uhradit předchůdkyni oprávněné Mgr. Ing. Jarmile Sedláčkové, v pozici insolvenční správkyne, částku 238 577 Kč s příslušenstvím. Oprávněná neprokázala tvrzení o trestním stíhání a odsouzení povinné.

15. Předmětná exekuce byla zahájena v roce 2015, insolvenční řízení vůči povinné až následně, a to v roce 2019. Oprávněná vstoupila do exekučního řízení na základě výše uvedeného rozhodnutí soudního exekutora v roce 2016. V otázce procesního zavinění zastavení řízení v případě oddlužení povinného a jeho osvobození od placení pohledávek zahrnutých do splněného oddlužení v rozsahu, v než dosud nebyly uspokojeny, odvolací soud dospěl k závěru, že procesní zavinění na zastavení exekuce nelze na straně oprávněné shledat, přičemž ze zastavení exekuce nelze procesně vinit ani povinnou, jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1275/15 a II. ÚS 437/15. Odvolací soud zohlednil skutečnost, že oprávněná vstoupila do exekučního řízení na místo dosavadní oprávněné předtím, než byla povinná insolvenčním soudem osvobozená od placení neuspokojené části pohledávky oprávněné, navíc v době nařízení exekuce právní předchůdce oprávněné disponoval pravomocným a vykonatelným exekučním titulem, a proto v souladu s ust. § 89 e. ř. je namístě uzavřít, že není dáno procesní zavinění na zastavení exekuce na straně žádného z účastníků.
16. Procesní zavinění v dané věci nebyly shledáno na oprávněné z výše popsanych důvodů a s ohledem na smysl institutu oddlužení ani na straně povinné. Z uvedeného důvodu odvolací soud v souladu s ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přistoupil ke změně napadeného výroku II. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce právo. S ohledem na přijatý závěr se nezabýval námitkou oprávněné týkající se posouzení, zda se žalovaná dopustila protiprávního jednání, a s touto skutečností související výlukou z osvobození povinné od placení pohledávek (výrok I.).
17. Výrok II. o náhradě nákladů odvolacího řízení koresponduje odvolacímu návrhu oprávněné (článek V. písm. a), a proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů odvolacího řízení právo, byť oprávněná byla se svým odvoláním úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 27. února 2026

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.